

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

בושא השבוע: מתנות משמיים

פרשת וארא

בס"ד | גיליון מס' 314

מה סוד הריקוד השמח בעיצומו של מירוץ אל המוות?

מתחת סבלות מצרים! (ו, ז)

הזה, ורואה את הניתוח כהזדמנות חיים להשיג איכות חיים שטרם זכה בה מעודו. כמה הוא שמח על ההזדמנות, כמה צעדיו מרקדים בבואו אל חדר הניתוח, כי הניתוח הזה - כואב ככל שיהיה - הוא הזדמנות חייו!

בשיא ימי שעבוד מצרים, תוך כדי הסבל הנורא, ה' אומר למשה רבינו 'אני השם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים'. הרה"ק בעל ה'תפארת שלמה' מראדומסק זי"ע מגלה, כי לא נאמר שה' מוציא אותנו ממצרים, אלא מתחת סבלות מצרים דווקא, כדי ללמד כי הסבל, המצוקה, הגלות, הקושי, הכאב, הייסורים שחווינו במצרים - הם הם המובילים לגאולה!

כי אם עם ישראל לא היה מקבל את סבלות מצרים באהבה - היה נגזר עליהם להיות במצרים 400 שנה! הם קיבלו קיצור ל-210 שנה בלבד, רק בגלל 'קושי השעבוד', רק בגלל הייסורים שהיו מנת חלקם! כל ייסורי הגלות וקשיי מצרים, כל הסבל שעברו ומאורעות הגלות הקשים - הביאו לגאולתם מוקדם יותר, הושיעו אותם במהירות שיא!

כאן טמון לקח עבורנו. כי כולנו מתמודדים עם קשיים כאלה ואחרים, עם סבל, עם כאב, עם קשיים, עם דברים שלא הולכים כפי שרצינו. כמה כדאי לזכור את המבט ולהבין שכל הקשיים הללו הם הזדמנות, הם מתנה מבורא עולם, כדי להעניק לנו אחר כך גאולה שלימה, חיים טובים, אושר ונחת אמיתיים. אז גם אם קשה, גם אם ההתמודדות מייסרת, גם אם אנו נתקלים בכאב מפלח - כמה כדאי לזכור שהדבר נועד לתכלית טובה, ואז נוכל לקבל הכל באהבה ובשמחה.

וככל שנקבל את הקשיים שלנו באהבה, ככל שנמנף את הייסורים להזדמנות, ככל שנתמודד מול כל אתגר בשמחה ובגבורה - כך נזכה שבוא עולם יחיש לנו את הישועה ויגאלנו גאולת עולם, לחיים טובים ומאושרים, בזה ובבא!

לאורך ימי חייו, בין שלל הרגעים היפים והמאושרים שלנו, לא פעם אנו נתקלים גם ברגעים פחות משמחים, שלא לדבר על רגעים קשים של ממש. בדרך כלל, חיי האדם כוללים לא מעט קשיים ומהמורות, אתגרים ובעיות, שנגזר עליו להתמודד איתם או לחיות בצילם. זה לא נעים, זה לא קל, לפעמים זה קשה, לפעמים זה כואב, והרבה פעמים זה מייסר ממש...

זה קורה תמיד, אולם ביתר שאת בתקופה האחרונה, בה ההתמודדות הזו היתה רציפה. רבים מאוד התמודדו עם הנגיף והמחלה שבעקבותיו - על ייסוריו וכאביו, כמעט כולנו חוונו קושי כזה או אחר בפרנסה שהשתבשה קצת, וכולנו ממש עברנו תקופה מטלטלת ומסעירה, תוך סגירת מוסדות ובתי כנסת, ערעור ושיבוש השגרה, מצבים לא נעימים בעליל...

וכשעוברים ימים כאלה, השאלה הבערת היא: מה המטרה? הרי אבינו האוהב רוצה רק בטובתנו, וכשהוא מסחרר ומסעיר את העולם, או כשהוא גוזר על מישהו סאת צרות וייסורים, יש לכך מטרה - שבסוף, בשורה התחתונה, היא לטובתנו. אז מה המטרה בהתמודדות הללו? מה הסיבה לגזירת ייסורים על מישהו? מה התכלית של כל הקשיים שהם מנת חלקנו?!

בספה"ק 'תנא דבי אליהו' פ"ג, נחשף הסוד המרגש בכמה מילים: 'כל המודה בייסורים ושמח בהם, נותנים לו חיים בעולם הזה ובעולם שאין לו סוף'. כלומר, לייסורים ולקשיים שלנו יש תפקיד, לגרום לאדם לשמוח בהם, לקבל אותם באהבה. כי כשנעמוד בזה, נודה על הייסורים ונשמח בהם - בורא עולם יעניק לנו חיים טובים ומאושרים, בעולם הזה ובעולם הבא.

יש כאן תגלית: הרגע בו אדם מבין שלפניו קושי, כאב, מחלה מייסרת, בעיה חינוכית, חוסר בפרנסה, וכל הדומים לאלה - הוא רגע בו בורא עולם מעניק מתנה, הזדמנות. הוא מציב אתגר, ומצפה שהקושי יתקבל באהבה, מתוך שמחה והודאה, כי זו הדרך להעניק אחר כך חיים טובים ומאושרים. בעצם, כל קושי, כל אתגר - הוא הזדמנות יקרת ערך בשמיים, להשיג את האוצר הרצוי כל כך - חיים טובים ומאושרים, וזאת בקבלת הקושי הזה באהבה ובשמחה!

הדבר משול לאדם שמתמודד עם נכות רפואית מלידה, וביום מן הימים הרופא מבשר לו כי יש פריצת דרך, והוא יכול לעבור ניתוח כואב ומייסר, ולאחריו ייפטר מהנכות המלווה אותו מלידה, ויזכה לחיים טובים מאי פעם. האם הוא יעלה בדעתו לוותר על הניתוח בשל הכאב הכרוך בו? האם יראה את הניתוח כמועקה ומצוקה?

הרי ההיפך הוא הנכון! נכון, הניתוח כואב, ההכנה אליו מורכבת, השיקום ממנו לא קל - אבל בסוף, לאחר כל התהליך, ממתנינים לו חיים מאושרים וטובים שלא חווה מעולם. ועל כן, הוא שש ושמח לעבור את כל התהליך הכואב, מוכן לשלם כל הון עבור הניתוח

מכתב קצר ומתוק!

לפעמים, מתקבל במערכת מכתב מרגש במיוחד, אשר הלב אינו מאפשר שלא לצטט אותו בפני קוראינו הנאמנים. כך, כשקיבלנו השבוע מכתב מרגש במיוחד, כתוב בכתב יד גדול ורווי שגיאות של ילד בן 9, וכל מילה מתוקה מדבש:

'שתדעו לכם, שסיפרתי בכיתה שלי על אמן יהא שמיא רבא, לפי האלון שקראתי בשבת. כל הכיתה שלי החליתו להגיד בקוול אמן יהא שמיא רבא, כי לילדים לא נותנים חיסון, אז זה יהיה החיסון שלנו. אנחנו צואקים בכל הכות, והשם שומע אותנו בטוח!' (כל השגיאות במקור!)

מדהים. עלון אחד, 8 מילים. קרא אותו ילד. סיפר בכיתה. עשרות ילדי תשב"ר זועקים 'אמן יהא שמיא רבא' בכל כוחם, מרעיפים שפע רחמים על עם ישראל - וזה רק מילד אחד, מגיליון אחד, בשבוע אחד!

אחים יקרים, ההזדמנות לקחת חלק בזיכוי הרבים כה גדול, במהפכות נפלאות ובהטמעת ערכים בקרב קהל מגוון - ילדים כמבוגרים, אנשי עמל כתלמידי חכמים - כל זה בהישג ידכם. בסייעתא דשמיא, רבים וטובים כבר ששו על ההזדמנות. מיהרו לרכוש הנצחה מכובדת לזכותם או לזכות יקיריהם, גם אתם יכולים! התקשרו עכשיו 055-677-8160, וקחו לכם זכות נצח בזה ובבא בזיכוי הרבים צח וטוהר, ששכרו מי יסורנו!

אבנים שהן ספר תורה!

היה זה בעיצומו של ימי השואה הנוראה. במחנה פלאשוב רוכזו כרבת עובדי כפיה, יהודים שנאלצו לשרת את מכונת המלחמה הגרמנית בעבודות פרך מייגעות, כשעליהם מפקדים שוטרי האס אס הידועים לשמצה. כל סטייה מהוראות, טעות בביצוע או חולשה זמנית - הפכו לגזר דין מוות על אתר, כשהשוטרים יורים ללא אבחנה...

במחנה הזה שהה גם אסיר אחד, יהודי שהיה אז בחור צעיר כבן 17. הוא הגיע למחנה לאחר שאיבד את כל משפחתו ב'סלקציה' הנוראה, שכן הוריו המבוגרים כמו אחיו

לעילוי נשמת

הרה"ח רבי פתחיה סעלישער בן הר"ר יוסף יונה הי"ד רוזנברג
מקני חסידי בעלזא, נעקה"ש בשנת הזעם - י"ג בסיון תש"ד

לעילוי נשמת

ר שלמה פרץ ז"ל ב"ר מאיר הלוי גולדשמיט (ארא"ל)
ת.נ.צ.ב.ה.

הונצח לכבוד יום השלושים לפטירת
הר"ר בנימין ז"ל בן הר"ר יהודה ז"ל שולרופר
נלב"ע ב' בטבת תשפ"א, הונצח ע"י המשפחה

הצעירים נשלחו להשמדה בארובות אושוויץ העשירה, ורק הוא לבדו נותר לפליטה לעבודת הפרך במחנה. אולם גם זה לא עזר לו ביום שהוא ועוד קבוצת יהודים טעו טעות זניחה בביצוע מלאכתם, ומפקד המחנה הטיל עליהם עונש כבד: לרוץ 3 שעות רצופות סביב המחנה, כשמשאב אבנים כבד על כתפי כל אחד מהם...

המשמעות היתה ברורה. בהיותם שדופי כוחות וחסרי יכולות, לא היה להם כל סיכוי לשרוד את הריצה הזו. זו פשוט היתה דרך אכזרית במיוחד להוציאם להורג בייסורים קשים, כשיקרטו בזה אחר זה באפיסת כוחות, עד לפטירתם מחולשה וייסורים קשים. כשלושים יהודים התייצבו על קו הזינוק, מעמיתם על כתפיהם את האבנים, נפרדים זה מזה במבט מצועף, מכינים עצמם לפטירתם על קידוש ה'.

גם אותו בחור עמד ביניהם, נערך לצאת למסע האחרון בחייו, אלא שלפתע פתאום האירה בו הארה שמימית: הוא נזכר בימי ילדותו, כאשר זכה להסתופף בצילו של הרה"ק רבי יואל מסטאטמר ז"ע בחג 'שמחת תורה'. בעיני רוחו עלו תמונות מרגשות מהמחזה הנשגב, עת יצא הרה"ק מסטאטמר מחדרו לביל החג, עיניו בוערות כלפידים, פניו מאירות בשמחה עילאית, והוא נוטל את ספר התורה בזרועו ומרקד עמו שעות ארוכות, כמעט עד אור הבוקר, בכוחות לא לו ובהתרגשות עזה.

הוא נזכר כיצד הרבי התאמץ בריקודו, שעות ארוכות לא נח ולא התיישב, רקד בעיזוז ובגבורה כשספר תורה חבוק בידי, וכל כולו אבוקה של שמחה וצהלה. הוא נזכר גם בשיחת הילדים בימים שאחרי החג, כשדיברו ביניהם על המחזה הנורא, כיצד יהודי מבוגר כה מתרגש ורוקד עד כלות הכוחות ומעבר לכך, שמח עם נותן התורה על מתנת התורה...

ואז, חלף בו הרהור מצמית: רגע, הרי מי ששלח את המפקד הנאצי ימ"ש הטיל עליי את משא האבנים הכבד הזה - הוא אותו בורא עולם שנתן את התורה לרבי מסטאטמר ולעם היהודי כולו. מי שרוצה שארוץ עכשיו 3 שעות כשמשא כבד על כתפיי, הוא אותו בורא עולם שרצה בריקוד הנשגב של הרבי מסטאטמר! זה אותו אבא שבשמים!

ולכן, הגיע למסקנה, אין זאת אלא שהריצה כמוה כריקוד, ההקפות סביב המחנה הן כהקפות של שמחת תורה, והאבנים שעל כתפיי - הן כספר תורה של ממש. ולכן, אני יוצא למירוץ הזה מתוך שמחה והודאה, מפזם בפי את אותו ניגון עליז ששורר הרבי מסטאטמר לביל שמחת תורה, וחש בכל רגע כי אני רוקד עם ספר התורה!

כשכל כולו התרוממות רוח - יצא למסע. הוא חש את האבנים הכבדות כספר תורה, הרגיש בכל צעד כאילו הוא רוקד. עיניו הצטנפו בדמעות וגרונו נשנק בהתרגשות, שכן הרגיש כמו בריקוד של ליל שמחת תורה, כשיהודי חובק את ספר התורה בידי וחש שמחה עצומה ממלאת את לבו!

וכך, מתוך התחושות הללו, חלפו שלוש שעות. למרבה הצער, שלושים היהודים שיצאו אתו למירוץ הזה - נפלו על קידוש ה', נפחו את נשמתם מתוך חולשה וייסורים, ה' יקום דמם. רק הוא - נפשו היתה לו לשלל, שכן הוא לא חש כל כאב או ייסורים, היה שקוע בשמחה ובהודאה לה', הרי הוא רוקד עם התורה עכשיו, שמח עם אבא שבשמים!

לימים, כשניצל מהתופת, עלה לארה"ק וסיפר את סיפורו, העיד שהוא זוכר את מבטו התמימה של השוטר הנאצי האכזר, שהביט בו בהתפעלות ולא הבין מנין לבחור הצעיר כוחות נפש וגוף שכאלה, לרוץ עם המשא הכבד שלוש שעות - ועוד לשיר ולפזם תוך כדי. אולם איש בער לא יידע, כי ליהודים יש כוחות ותעצומות נפש לעבור כל קושי וייסורים, רק מתוך הבנה שבורא עולם נתן להם אותם, והם מקבלים את ייסוריו באהבה ובשמחה, ורוקדים על כך בכל כוחם!

סיפור מפעים זה, אותו סיפר המשפיע הגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א, מרגש ומרומם: הנה כי כן, הדרך הטובה ביותר להתמודד עם הייסורים, לשרוד אותם, לצלוח אותם, ולמנף אותם להזדמנות - היא ההבנה שמאחר ובורא עולם הוא הנותן לנו את הייסורים, הדבר בוודאי לטובתנו, ומכאן שאנו נרגשים ושמים, מקבלים את גזר דינו באהבה.

אחים יקרים, בימינו אנו, כשייעתא דשמאי, אין לנו התמודדויות כאלה, יש לנו קשיים קלים בהרבה. ובכל זאת, ברגעים הקשים שלנו, כמה כדאי לראות לנגד עינינו את הבחור הצעיר מרקד שלוש שעות כשאבנים כבדות על כתפיו, והוא חש ומרגיש שמח ומאושר, מקבל את הייסורים באהבה. וככל שנעשה כך ונקבל גם את הקשיים שלנו באהבה - כך נזכה שבוא עולם יגאל אותנו מכל קושי ומצוקה, ויעניק לנו גאולה שלימה ומאירה!

הבחירה הנכונה!

היתה זו שעת ערב אביבית, במעונו של הגאון ה'סטייפלער' זצ"ל. אל הבית הגיעה אשה ומצוקתה בפיה, מבקשת את ברכת הרב. הואיל ונשים לא נכנסו לחדרו, נהוג היה שהן מציגות את דבריהן בפני בתו של ה'סטייפלער', אשר היתה רושמת את הדברים על פתק ומכניסה לאביה.

גם האשה הזו נהגה כך, וסיפרה בקצרה לבתו של ה'סטייפלער: 'בס"ד התברכתי במשפחה גדולה, בלי עין הרע ילדים מלאי מרץ ומרובי תעלולים. אני חשה שכוחותיי

אוזלים, מתקשה להתמודד עם החבורה העליזה הזו, אני קורסת ממש. מבקשת מהרב ברכה לסבול קצת פחות מ'צער גידול בנים', שיהיה לי יותר קל...'

בתו של ה'סטייפלער' רשמה את הדברים, והגישה לאביה את הפתק. ה'סטייפלער' קרא את הכתוב, והפטיר על אתר: 'נו, כל אחד צריך להתמודד עם משהו בעולם, ב"ה שזה רק זה. וכי היתה מעדיפה לסבול משכנים רעים למשל?'

האשה, שניצבה מעבר לדלת, שמעה את תשובת הרב, והשיבה מיד: 'דווקא השכנים שלי מצויינים, אין בנמצא כמוהם. אני חיה איתם בידידות ובשלווה, הילדים שלנו חברים, הכל נפלא...'. וה'סטייפלער', כששמע את תגובתה, הפטיר שוב: 'נו נו, זאת בחירה שלה. כל אחד מתמודד עם משהו...'

האשה לא הבינה את דברי הרב לעומקם, ושבה לביתה, מקווה לטוב. אלא שאז קרה ההיפך הגמור: כפי שהעידה, אכן היו לה שכנים טובים, מצויינים ממש. המשפחות חיו בידידות מופלגת, הילדים היו חבוי לב ונפש של ילדי השכנים, האהבה והחיבה בין המשפחות פרחו. אלא שבשבויעים אחר כך, לפתע פתאום, נבהלה האשה לגלות כי משאית חונה מתחת לבניין, ופועלים עמלים מעבירים ארגזים מבית השכנים אל תוך המשאית...

אז התברר, כי המשפחה השכנה קיבלה הצעה מפתה במיוחד, לעבור לדירה גדולה בהרבה במחיר מוזל. אם לא די בכך, מתווך רזיז מצא מישוה, 'זוג צעיר ונחמד' כשלונו, שרוצה לרכוש את הדירה שלהם במחיר מפולפל. היתה זו עסקה שאסור להחמיץ, וכך השכנים הטובים נעלמו מהאופק, ותחתם הגיע 'זוג צעיר ונחמד', עלום שם...

והזוג הזה, אולי היה צעיר, אבל ממש לא נחמד. בין בני הזוג שררו יחסים עכורים, קולות מריבה עלו מהבית בכל עת. היה ניכר כי שלושת ילדיהם חווים ילדות קשה תחת הורים מסוכסכים, והאווירה בבניין השתנתה ללא הכר. התברר כי מעבר הדירה היה נסיון לשקם את ה'שלום בית', אלא שהנסיון נכשל, המשפחה הזו נותרה מפולגת ומסוכסכת, קולות רמים של צעקות בקעו ממנה, וכל בר דעת מרחיק את ילדיו מלצפות במתחולל בתוכה...

שנתיים ימים של סבל מתמשך מהשכנים החדשים עברו על האשה, עד שנזכרה בדברי ה'סטייפלער', שנראו בעיניה סתומים וחתומים, ובדיעבד התברר כי היה בהם קורטוב של רוח הקודש. הנה כי כן, היו לה שכנים טובים - אבל זה היה פעם, אי אז. כיום - יש לה שכנים זועזועיים של ממש, לא קל לחיות לצידם!

למרות שניסתה להדחיק את דברי ה'סטייפלער', הם הלמו בראשה כקורנס חד, והיא הבינה שאין מנוס, ויצאה שוב אל בית ה'סטייפלער'. כשדמעות בעיניה, סיפרה לבתו את הסיפור על בואה הנה לפני שנתיים ומצוקת 'צער גידול בנים' בפיה, על תשובתו של ה'סטייפלער', על תגובתה המזלזלת קמעא, על תגובת ה'סטייפלער' במילים חדות 'זו הבחירה שלה', ועל כל מה שקרה אחר כך - עד שחיה אינם חיים בשל השכנים החדשים...

ה'סטייפלער' שמע והשיב מיד: הרי היא הביאה את זה על עצמה, היא בחרה בכך! והאשה, שעמדה מעבר לדלת, החלה מתייפחת: 'נכון, ולכן אני מבקשת סליחה, ומבקשת ברכה שהרב יסיר את צרת השכנים מעליי! מוכנה אני לסבול כל 'צער גידול בנים' שבעולם, רק לא את השכנים הרעים הללו!' - ולנוכח דבריה הנחרצים וקבלת הצער באהבה, חיך ה'סטייפלער' ובירך שהבעיה תיפתר, ומצוקת השכנים הרעים תחלוף מהעולם...

לא עבר שבוע ימים, והלא יאומן קרה: המשפחה המסוכסכת כנראה הסתכסכה עוד יותר, וביום בהיר אחד הגיעה משאית, בלעה אל קרבה את תכולת הבית כולו, והמשפחה - הזוג וילדיהם, נעלמו. תחתיהם, הגיעה משפחה נחמדה באמת, זוג חייכן ונעים הליכות, ושוב האווירה בבניין השתנתה - הפעם לטובה ולברכה!

חלפה שנה, ואותה אשה זכתה ונולד לה בן. הפעם הגיע בעלה אל ה'סטייפלער', להזמינו לשמש 'סנדק' בברית של הרך הנולד. כשהציג את עצמו, סיפר כי הוא בעלה של האשה שהיתה אצל הרב לפני כשלוש שנים וסיפר את הסיפור כולו בקצרה, ואז נענה ה'סטייפלער' וביקש לקרוא בפניו מתוך מדרש רבה בפרשת מקץ, בו כתוב:

'אמר רבי אלכסנדר, אין לך אדם בלא יסוריו, אשרי לאדם שיסוריו באים עליו מן התורה!', קרא והוסיף: 'אין אדם שאין לנו ייסורים. כל אחד עובר משהו. אם הייסורים עוסקים בשמירת תורה ומצוות, בגידול ילדים בדרך התורה - אשרי לו, בזה הוא יוצא ידי חובתו. אם אינו מקבל ייסורים כאלה באהבה - יש גם ייסורים אחרים, נעימים פחות...'

סיפור מופתי זה, המובא בספר 'האמנות ואספיה', יש בו מסר לחיים: כן, בהחלט, העולם הזה הוא לא מקום קל. כל אחד עובר מצוקות ובעיות משלו, קשיים וייסורים שהם מנת חלקו. לעולם כדאי לקבל באהבה את הייסורים הניתנים במתנה מהבורא, כי אין לדעת מה אנו עלולים לקבל במקומם...

אחים יקרים, כל אחד מאיתנו מתמודד, לכל אחד קשיים משלו. הבה נזכור כי כל הקשיים וההתמודדויות שלנו הם מתנות מאבא שבשמים, חוויות שאמנם אינן נעימות - אבל נועדו לטובתנו. הבה נקבל את המצוקות שלנו באהבה, הבה נכיל אותן ונאמץ אותן אל ליבנו בשמחה, וכך נזכה שלא יבואו עלינו בעיות אחרות, נקבל כוחות ואנרגיות לעבור את מצוקות שלנו, וגם נזכה לצאת ולהיאיל מהן בישועה נפלאה ומרגשת!

משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשראי) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס